

TATÁR SÁNDOR

Epitáfium egy (legalább közemberi) lelkiismeretre

*A hatalom fájáról persze, hogy csak
férges gyümölcsöt szüretelhetsz!
Ezt tudhattad volna. Sőt tudnod kellett volna.
Hogy akár meg is esküszöl: tiszta szándék
vezette az almáért nyúló kezet?!
Csak békülj meg vele: a majdan memoárjaid
(ha ugyan...) bűvárló történészeken kívül
nincs, akit érdekelne ez.
Szánni szánlak azért, hogy így és
ennyire csak most, ámde a lényeg ettől
persze mit sem változik. Most már
(ha nem haraptál rá rögvest) próbáld
körberágni a kukacot (ha mégoly valószínű is,
hogy nem sikerülend).
...És hát, ha úgy vesszük, van mentséged is:
végülis Ádám ősatyánk fájának árnyéka
vetül ránk, valamennyiünkre; jogosan vet meg az,
kit a nap jobban ér a gyérebb lombozat alatt,
csak azért, mert te a törzshöz közelebb tanyázol?!
Ez bizony kérdés. Csak éppen nem a
vágott vészkiárat (a lombkorona széle felé
legyezgető / viszonylag/szabad levegőre).
Mint hogy, magányos-maszketalan pillanataidban,
te megveted magad.*

„Embernek lenni”

*Engedjük meg, hogy van kertem
(hiszen lehetne is tán); akkor
óhatatlanul vannak benne hangyák.
A földben laknak s fáradhatatlan
vonszolják le oda a sok lárvát, bábót meg bogárhullát.*

*Titkok nekem ők, földmélyi világuk-
ból kizártnak, s vigasz-e,
hogy ők sem ismerik asztalom unalmas,
tápláléktalan sivatagját?*

*Az ág csúcsán virágok.
Tudják-e,
vajon, mi a nap?
Tudják, nyilván, hisz az bontja ki őket.
Mégsem elégítene ki minket
ez az ő tudásuk –
Sosem fogják megismerni önnön
árnyékukat.*

TETEMREHÍVÁS